

V odpoledních hodinách dorazíme z Prahy, Brna a jiných koutů České Republiky na vlakovou zastávku v Rožmberku nad Vltavou odkud je to jen pár set metrů k parkovišti při pravém břehu řeky Vltavy. „A kde máme naše první tábořiště U Tří veverek?“ táže se nováček Petr. „No přeci na druhé straně řeky,“ odpovídá starý mazák kormidelník Honza. Poté co nejenom my přežijeme první kontakt s řekou (ale i naše milovaná zavazadla a tzv. „erár“) tasíme naší další schopnost, kterou je prostorová představivost, Vážení, začínáme stavět své příbytky zvané stany. Nyní poprvé pocítí výhodu ti, kteří si zabalili skutečně jen ty nejnnutnější věci... „Spodní prádlo na každý den je v přírodě přežitek,“ povídá moudře Admirál a chválí ty, kteří mají jen strohý ruksak. Kdo má stan postavený už utíká do lesa pro dřevo na večerní táborák... Začíná zahajovací a zejména seznamovací oheň... Neznáte program následujících dní? Nestihli jste ve vlaku vyzvědět všechny informace o vodáckých hodnotech? Právě v tento okamžik se vše dozvíte...

Druhý den se probouzí celí rozlámaní a nechce se Vám ze spacáku do „studeného rána“... Následuje ranní rozcvička, která způsobí, že se pomalu ale jistě probouzí. Po snídani (při které drkotáte zuby, protože vás ještě nenapadlo rozdělat oheň) je potřeba zajistit větší zásobu dřeva, která vydrží déle než „jeden oběd“, i tak je při práci veliká legrace a někteří si již začínají plnit první zkoušky na hodnost Plavčíka. Po „práci“ se odebíráme na louku se trochu vyřádit při týmových hrách a soutěžích. Po obědě se dozvídáte, že je potřeba umýt nádobí a dokonce si na něj ohřát vodu... To je dřina. Následuje polední klid (zatím spíše neklid, protože máte stále dost energie z domova) a úvod do celotáborové hry... Před večeří zjistíte, že se sama neuvaří a žádá si vaší pomoci... Vikingský zpěv při doprovodu kytary a plná bříška bramborového guláše jsou vaší dnešní odměnou. Usínáte již klidněji – podařilo se vám nalézt správnou „spacákovou polohu“.

„Vstávej Marku,“ budí vás noční hlídka a vám dochází, že jí máte vystřídat... Kašlu na to, zdřímnu si ještě chvilku... V osm hodin ráno vás budí Bocman Martin a oznamuje vám tu příjemnou zprávu, že jste zaspali. „Kde je čaj?“ ptá se lodník Marcel. „Není, zaspala hlídka,“ dodává Bocman a odebírá se do svého stanu si uvařit na příručním vařiči kávu „z vlastních zdrojů“. Třetí den je celý věnován celotáborové hře a při obědě zjistíte, že máte skutečně dobrou paměť, protože si již pamatujete jména všech táborníků. Po obědě se pokračuje v celotáborové hře, nyní již mimo tábořiště – vydáváte se totiž do městečka Rožmberk nad Vltavou, kde budete odměněni vytouženým rozchodem do místního předraženého koloniálu. „Kdy pojedou autobus?“ ptá se Petr po prohlídce zámecké hladomorny. „Až zítra,“ odpovídá s klidným hlasem Admirál a usedá za volant táborové dodávky a sviští si to do kempu vařit večeři... „To je nefér, my musíme pěšky,“ stěžuje si Ester, hned jí ale kluci nabízejí, že jí ponесou na rukou až do tábora...

Čtvrtý den se probouzí celí nervózní, dnes vás čeká první den strávený na vodě. Vlakem se vydáváme do Vyššího Brodu, kde si vás vedoucí již rozdělují do tří vyrovnaných skupinek, do rukou vám vrazí veslo (fůůůůj, pádlo přece) a plovací vestu, vedoucí Havel nabízí sjednání i úrazového pojištění, nu což... Následuje „instruktáž“ - dozvíte se jak správně do lodi nastoupit, jak držet pádlo, jak jím ve vodě pohybovat, jak se chovat v případě převrácení lodi, apod. Teoretické poznatky je potřeba ověřit v praxi – nejprve na klidné vodě... Po intenzivním „učení“ následuje oběd a rozdělení do posádek, ano je to tak, vyplouváme! První překážkou je vyšebrodský jez, šlajsna s kolmou spádovou deskou... Začátečníci se dobrovolně přesouvají na rafty, zkušení kormidelníci se hecují kdo nabere méně vody, a vedoucí? Ti chytají pod jezem „utnulé“ pindrušáky (tak se nazývají vodáčtí začátečníci). Máte za sebou 5 kilometrů a zjišťujete, že to pádlo co držíte v ruce vás začíná pomalu ale jistě poslouchat... Bohužel vás neposlouchá váš kormidelník, zatím. „Jsme v Herbertově, něco si zahrajeme,“ volá Havel a rozpoutá vodní bitvu, kde jde Černá perla samozřejmě ke dnu. Herbertovský jez váš kormidelník podcení a „cvaknete se“... Celí mokří, ale spokojení, dorazíte do kempu U Tří veverek... Kormidelníci začínají vařit večeři, Lukáš honí Mášu po kempu, Petr si plní zkoušku na

lodníka...

Pátý den vstáváte o hodinu dříve, musíte totiž sbalit celý tábor a převozit věci na druhou stranu řeky k autu – organizace se ujímají ti nejzkušenější z vás. Po náročné práci se vydáváme na cestu do Rožmberka nad Vltavou, kde nás čeká oběd a krátká přestávka. Krátce se zastavujeme pod rožmberským jezem, kde si zkusíme vodácké dovednosti – jízdu proti proudu, kormidlování dle stylů, apod. Kolem čtvrté hodiny odpoledne konečně spatříme tábořiště Pod Čeřínem, kde už na nás čeká naše „spolehlivá“ dodávka s věcmi. V tábořišti strávíme pouze jednu noc – dobrovolníci tedy mají možnosti volby – postavím si stan nebo nepostavím. Většina účastníků dá přednost „riskování“, tedy noc beze stanu... Kolem sedmé hodiny se první účastníci vyjadřují kriticky k jejich rozhodnutí a začínají si stavět stan, další se postupně přidávají, jen pár odvážlivců vytrvá i přes nedaleké čoromoro na obloze... „Jééé tady je sprcha,“ volá Markéta a všechny holky se ihned vydají tím směrem – vybaveny šminkami a jinými potřebnostmi. Kluci zůstávají v tábořišti a prohlašují, že si místo sprchy koupí Kofolu... Na večeři všichni přicházejí pozdě – ženy ve sprše, co můžete očekávat... Večerní kytara a krásná jasná obloha... „Ach jo, proč jen jsem stavěl ten stan.“

Šestý den vstáváte opět o hodinu dříve a ještě více litujete, že jste si postavili stan – ti co si jej nepostavili ještě tiše oddychují ve spacáku. Po sbalení věcí do dodávky vyrážíme na cestu – dnes si poprvé troufnete na kormidlování kánoe, však už je také nejvyšší čas. Čeká vás dnes pěkných 25 kilometrů a rovnou 5 jezů – Ve Větrní (u papírny, kde zápasíte se zápachem a kilometrovým „volejem“), U Papouščí skály, v Novém Spolí – Na Rechlich, U Liry (kde blbnete na velké dvoumetrové, přeháním, třímetrové, vlně), U Mrázkova Mlýna a nakonec u Jelení lávky (kde si vás vyfotografují Japonci se zrcadlovkami), no vidíte, nakonec je těch jezů 6 a ne 5, necht' bonus pro vás. Řeky máte již plné zuby, za celý den jste se pětkrát koupali a těšíte se do kempu na večeři, která se ale ještě neuvařila, ani tábor se ještě nepostavil, zažíváte krizi a „jdete do sebe“, „musím to zvládnout“, říkáte si... Dorazíte do kempu a zjišťujete, že v něm nemůžete nalézt splachovací záchod... Popadne vás amok, všechny vedoucí posíláte ke všem čertům a těšíte se domů na maminku... Vaše pocity však večeři ani tábor neuvaří... Vše vám dochází již později v noci, kdy jdete do sebe a dáte do vínků vaši poslední energii... Usínáte s krásným pocitem, že jste to všechno zvládli – jaká naivita.

Sedmý den ráno se vám nechce vstávat a to i přesto, že je posunutý budíček na 10 hodinu dopoledne... Spali byste celý den, ale nemůžete, dnes se jde do plaveckého bazénu, i hoši se musí povinně vykoupat v teplé vodě, nedá se nic dělat... Dívky tráví 90 minut pouze ve sprše a v bazénu se objeví až těsně před zavírací dobou, smůla... Po bazénu vás čeká celotáborová hra „městského“ typu, rozchod na návštěvu předražených obchodů a restaurací, nebo na návštěvu památek – doporučuji zámecký park, otáčivé hlediště, zámeckou věž apod... „To mě nezajímá,“ odfrkne Michal a těší se na kebab, to ještě neví, že všechna tato místa v rámci odpolední hry stejně navštíví a ještě s bojovnou radostí a elánem. Do tábora se vracíte kolem sedmé hodiny večer (tradičně se pár jedinců zdrželo u zmrzliny a přišlo pozdě na sraz) a čeká vás překvapení, kuchař vám připravil domácí palačinky... I noční hlídky jsou dnes odpuštěny... Jste v ráji a k mamince se vám už nechce.

Osmý den se již napařujete jako zkušený vodák a tramp... Všechno vás to přejde po ranním nástupu, kde se dozvíte, že vás čeká 20 kilometrový výlet na rozhlednu Klet', která, jak už to u rozhleden bývá, je na kopci – konkrétně 1084 m. n. m. Zpočátku remcáte a nikam se vám nechce, jakmile vám ale vedoucí sdělí, že se půjde přes prodejnu TESCO, necháte se přemluvit a uplatit 30 minutovým rozchodem v tomto nekonečném komplexu. „Proč jsem si jen nevzal víc pití,“ nadáváte při prudkém stoupání, zakopávání o kořeny a překračování mravenišť... Na samém vrcholku kopce Klet' se ve vás projeví typický syndrom mladého teenagera – na rozhlednu prostě nejdu – těch 20

schodů za ten krásný výhled nestojí... Vedoucí nakonec přemluví dva účastníky ze třiceti a za „výhledem“ vystoupají... Po odpočinku a zaslouženém obědě vás čeká adrenalinová jízda na koloběžkách celých 11 kilometrů až dolů do Krumlova... „To bude paráda,“ těšíte se na zběsilou jízdu a vytahujete se, že budete nejrychlejší... „Dejte pozor, hned tady za rohem je prudká zatáčka, nebezpečná, jedte pomalu,“ nabádá vás obsluha koloběžek a instruktor v jedné osobě... „To určitě,“ pomyslíte si a po pár minutách skončíte s koloběžkou v pangejtu – ještěže je tady jen hlína a nikomu se nic nestalo... Zbýlých 10 kilometrů jedete již opatrně jako slušný občan. Dnes se vám zároveň nechce nic jiného dělat, máte krizi (už zase) a proto se rozhodnete, že při sbírání dřeva na večeri se někam zašijete s kamarády... Nakonec na to doplatíte, večeríte o hodinu později a proklínáte sebe a svou lenost – respektive vedoucí, kteří nemají motorovku.

Devátý den vstáváte krásně odpočatí, ale je to vše jen klamný dojem, svojí „nestabilitu“ poznáte hned při první ranní aktivitě, která se odehrává jak jinak než v řece... Je už vám všechno jedno, jdete do bahna, jehličí, vody a jiných materiálů s patřičným odhodláním, že nejste ti měšťáci z Prahy... Po obědě odhalujete „ctnosti“ majitele kempu, kovboje Milana, který za práci bohatě odměňuje. Vyfasujete rukavice, uklidíte pár papírků a vajglů a dostanete na zlatém podnosu klobásu XXL s příjemným úsměvem pana šéfa... „Já zapomněl napsat našim pohled,“ dojde vám skoro na konci tábora a uklidňujete se tím, že jste alespoň ušetřili na koblihu s čokoládovou náplní. Večer máte první hlídku a jste rádi, že můžete sedět u ohně s kytarou až do půlnoci... „Bum, prásk,“ večer přepadli tábor Airsoftáci, ale to už je jiná kapitola...

Desátý den ráno masírujete své nohy a propichujete puchýře, žádáte si zdravotníka, aby vám vydal náplast, která se stala nedostatkovým zbožím, dnes vás totiž čeká kratičký pochod do Nového Spolí, báječné krumlovské jezy si přeci musíte sjet znova... Chcete před holkami zamachrovat a nabídnete se, že nafouknete raft, po prvním válci tuto „hru“ vzdáváte a předáváte pumpu dalšímu... Toho dalšího musíte nejprve sehnat! Abyste nemuseli pokračovat v pumpování zeptáte se vedoucího, zda si můžete dojet na záchod, který je 300 metrů daleko... Admirál vaší lest prokoukne a dostáváte pumpu zpět do ruky... Následuje vodní bitva a klasické vodní „hry“ - ve Spolí je totiž „volej“ - to je místo, kde řeka neteče. U Liry máte možnost předvést, co jste se již naučili, traverz přeci umím, není to nic těžkého... Vyfasujete pálavu, dokonce bez háčka a jedete do „centra dění“ - posléze spatříte říční dno a nad sebou převrácenou pálavu... Vyplavete na hladinu, rozkoukáte se a sháníte se po pádlu... Je fuč, pádlo je fuč a vy máte zkažený den, protože na ztracené pádlo přijde rodičům faktura do schránky... Další jezy zdoláte již bez problémů a vaše sebevědomí roste raketovou rychlostí... Když večer usínáte, nařizujete si budík o půl hodiny dříve, zítra se totiž jede do dalšího kempu a vy víte, že jste zatím ještě trochu pomalejší...

Jedenáctého dne ráno jste již na ranním nástupu řádně sbalen a pomáháte vedoucím sbalit erár a organizovat „naplňování“ dodávky, která po těch dnech začíná vypouštět duši. Kánoi kormidlujete již s jistotou a učíte „svým kouskům“ ty, kteří je ještě neumí. Ve Zlaté Koruně vás čeká oběd a tradiční bitva s pomazánkou... Odpoledne kotvíme v tábořišti u Maringotky, kde je, pane Bože, splachovací záchod... Na tomto tábořišti strávíte pouze jednu noc, většina táborníků, obohacena o předchozí zkušenosti z tábořiště v Branné, se na stavbu stanu vyprdla... Po večeri jdete brzo spát, jste již velmi unavení a chcete načerpat síly na další den, rovněž ostatní jdou dobrovolně spát ještě před 10 hodinou večerní... V jednu hodinu ráno vás probouzí bouřka a doprovodný deštiček, ještěže přes vás vedoucí přehodili celtu a nezmokl vám spacák.

Dvanáctý den – odjezd k mamince se už blíží, domů se vám však již nechce, tak nějak jste si na tento styl dobrodružství zvykli. Po uklizení a sbalení tábořiště se vydáváte na poslední plavbu, do Boršova nad Vltavou. Po pár kilometrech nastává tradiční zastávka „Na Plackách“ - inu tradiční

pšeničné placky za 50 Kč jsou prostě delikátní, ještěže máte tolik diplomatického talentu a dokázali jste slevit tyto placky na cenu 20 Kč... Kolegové vás poplácávají po ramenou... U Rybů se krátce zastavujeme na rozbořeném jezu, kde je možnost posledního vyblbnutí na vodě, na lodích. V Boršově nad Vltavou pomáháte se sbalením vodáckého materiálu a poté se vydáváte na pěší pochod do obce Římov, oběd už je našťestí uvařen, i stany stojí, starší kolegové jeli s vedoucími a zajistili vaření a stavbu stanů pro všechny, jste za to rád a jdete si trochu oddáchnout, ale opravdu jen na chvíli, brzy vás totiž budí hlasy dívek... „Jéééé tady je sprcháááá.“ Večer vás vedoucí budí v 11 hodin – čeká vás závěrečná noční celotáborová hra, při které si ucmrndnete do trioly.

Třináctý den je úplně ve vaší režii – dnes je totiž tzv. „makačí den“, což je den, kdy nemusíte dělat vůbec nic, program i vaření je v režii dětí. Spíte proto do 10 hodin a poté začínáte s ostatními řešit vaření a především nákup... Díky pozdějšímu vstávání je později i oběd, jak logický příklad... Po obědě začínáte dávat dohromady slavnostní hranici na závěrečný povýšovací oheň, ten si totiž nenecháte ujít, budete slavnostně povýšeni do hodnosti plavčíka a lodníka, byli jste velmi úspěšní a stihli dvě hodnosti za celý tábor... Večer zavzpomínáte na zážitky uplynulých 14ti dnů, a uznáte, že jste se o sobě dozvěděli něco nového. Dávno má být již večerka, vám se však nechce jít spát, víte, že zítra se jede domů a budete se muset s ostatními rozloučit... Za rok se na témže místě opět setkáme – a protože je vodácký tábor životní filozofie, poslední čtrnáctý den se nepíše... náš tábor nekončí, pouze začíná a pokračuje v našich srdcích.